різноаспектна проблема. Основними протипоказаннями до навчання такої дитини є не стільки стан її порушеної функції, скільки пов'язані з цим особливості її розумового та мовного розвитку.

Одним з актуальних питань інтеграції дітей дошкільного віку з порушеннями розвитку в колектив здорових однолітків є розробка різних моделей інтегрованого навчання.

Виходячи з вищезазначеного ми можемо стверджувати, що одним з найважливіших чинників прогресивного розвитку суспільства є гуманне, милосердне та дбайливе ставлення до дітей і молоді, які позбавлені можливості вести повноцінне життя внаслідок вад фізичного та психічного розвитку.

На жаль, в Україні історично склалася ситуація, за якої ця категорія дітей та молоді протягом тривалого часу залишалася соціально незахищеною і в певній мірі ізольованою від соціуму. Відкрите обговорення проблем осіб з обмеженими можливостями було непопулярним у суспільстві. Діти з особливими потребами, перебуваючи в умовах інтернатного закладу або на вихованні у сім'ї, позбавлені можливості вести повноцінний спосіб життя, виявляються непідготовленими до нього у відкритому середовищі. Воно не відповідає їхнім потребам, має бар'єри у спілкуванні.

Таким чином, найважливішим аспектом соціальної адаптації дітей з особливими потребами є забезпечення умов для отримання дітьми якісної освіти та фахової підготовки у відповідності до їх можливостей.

ПОГЛЯД НА СОЦІАЛЬНУ КОНЦЕПЦІЮ УКРАЇНИ ТА СУТНІСТЬ ПРОФЕСІЇ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА

Басанець В.Г., викладач Конотопської філії МАУП

Радикальні економічні та політичні зміни в українському соціумі призвели до глибоких кризових процесів, а саме: руйнації господарсько – економічних зв'язків; майнової диференціації; зростання соціальної напруженості.

Ці кризові процеси спричинюють виникнення глибинних передумов для соціальних вибухів і означають збереження соціальної несправедливості у сучасному українському суспільстві. Натомість загально визнаним критерієм цивілізованості будь – якого суспільства є якраз соціальна справедливість , яка тлумачиться як створення

рівних реальних життєвих можливостей для вияву і здійснення своїх інтелектуальних творчих сил.

Єдиної моделі соціальної справедливості, звичайно немає. Жодна з існуючих соціальних моделей у світі, водночас, не може забезпечити рівень соціальної справедливості, достатній для пересічного громадянина. Не є гарантом соціальної справедливості ані ринковий капіталізм, ані приватна власність, ані соціалістичний метод господарювання. Не стало причиною якогось зростання соціальної справедливості й руйнування державного сектору економіки.

Подальший соціальний розвиток України може серйозно залежати від двох чинників :

1. Здатності науки своєчасно осмислювати і прогнозувати соціальну ситуацію.
2. Вміння і бажання використовувати світовий соціальний досвід.

Соціальна політика сучасної держави європейського зразка має містити дві складові частина – активну і пасивну. Соціальний досвід соціального розвитку може бути представлений у двох напрямках – ліберальному та патерналістському.

Отже, а яке ж значення відіграє соціальний працівник у цій системі.

В самому загальному вигляді соціальна робота - це є практична, професійна діяльність з подання допомоги та підтримки людей, які опинилися в скрутній ситуації .Соціальна діяльність різноманітна , потребує певної уваги з боку суспільства, держави; стає самостійним феноменом сучасної цивілізації, що відображає діалектику поєднання загальнолюдських цінностей і унікальності особи, тому під соціальною роботою надалі будемо розуміти професійну діяльність соціальних інститутів державних і не державних організацій, груп і окремих індивідів з наданням допомоги у здійсненні успішної соціалізації особам чи групам людей у випадках, коли за відсутності належних умов у суспільстві, або особистих вад їх соціалізація припиняється, або відбувається у зворотному напрямку (десоціалізація) .

Соціальна значимість професії соціального працівника, визначається в функціях закладів соціальної роботи, які виконують структурні елементи, системи соціального захисту населення. Ці дії регулюються певними нормативними документами, контролюються і мають забезпечити інтереси системи соціального захисту, як цілого.

Соціальна робота:

- Професійна або волонтерська діяльність, спрямована на гарантовану підтримку і надання соціальних послуг будь – якій

людині. У широкому розумінні слова соціальна робота – це діяльність соціальних служб (державних, приватних, громадських); у вузькому – вплив спеціалістів із соціальної роботи на особистість з метою надання допомоги у самовиявленні.

- Система теоретичних знань і заснована на них практика, яка має на меті забезпечення соціальної справедливості шляхом підтримки найменш захищених верств населення та протидії факторам соціального виключення
- Вивчає закономірності і принципи функціонування і розвитку соціальних процесів, їх динаміку під впливом психолого – педагогічних і управлінських факторів при захисті громадянських прав і свобод особистості в суспільстві.
- Цілеспрямована діяльність у суспільстві через вповноваженні органи , спрямована на забезпечення соціального, культурного, матеріального рівня життя всіх членів суспільства та спрямована на надання допомоги різним категоріям людей.

Об'єкти соціальної роботи – люди, які мають проблеми, незалежно від віку.

Суб'єкти соціальної роботи – держава, державні установи, служби, окремі люди.

Соціальна робота розглядається також як самостійна наука, об'єктом дослідження якої є процес зв'язків, взаємодій, способів та засобів регуляції поведінки соціальних груп і особистостей в суспільстві . Предметом соціальної роботи виступають закономірності , що зумовлюють характер та спрямованість соціальних процесів.

Професійна діяльність, об'єктом якої виступають живі люди, утворює складну систему взаємо перехідних, взаємозумовлених моральних стосунків. До цієї системи належать перш за все: а) ставлення спеціалістів до об'єкта праці; б) стосунки спеціаліста з колегами; в) ставлення спеціаліста до суспільства. Отже, як тільки професійні стосунки набули якісної усталеності, це привело до формування особливих моральних настанов , що відповідають характеру і змісту праці, відображають практичну доцільність певних стосунків як між членами професійної групи, так і самої групи з суспільством.

Таким чином, можна дійти висновку про те , що головні соціально – педагогічні категорії тлумачать так:

Соціальна робота – професійна, цілеспрямована діяльність у суспільстві через уповноваженні державні і недержавні соціальні інститути , спрямована на створення соціальних умов для повноцінної життєдіяльності та розвитку різних категорій населення .

Соціальний працівник – це професійно підготований спеціаліст , який працює в державних (недержавних) соціальних інститутах і сприяє створенню соціальних умов для повноцінної життєдіяльності різних категорій населення , котрі потребують захисту і підтримки.

Оскільки соціальна робота має інтегральний характер, її представники мають володіти якостями педагога, психолога, медичного працівника, юриста, соціолога, державного службовця.

Соціальні проблеми освіти стосуються по суті, всіх людей, а не лише учнів і педагогів.

Взаємини соціального працівника і клієнта, що базуються на співчутті і довірі, більш нагадують дружні стосунки. Дійсно , ці взаємини передбачають допомогу клієнтові з боку соціального працівника, а не навпаки. Впевненість клієнта у тому , що така допомога йому буде надана, є головним соціальним фактором , що впливає на ефективність соціальної роботи.

1. Євнух М.Б., Сердюк О.П. Соціальна педагогіка: Підручник. – 2-г. вид., стереотип. – К.: МАУП, 2003.
2. Касянович Г.П. Моральні права і відповідальність: Теоретико-методологічний аспект: Монографія. – Львів: Ліна – Прес. 2000.
3. Лукашевич М.П. План-проспект методичного забезпечення викладання у ВНЗ предмета (соціальної роботи). – К.: МАУП, 2000.
4. Словник-Довідник для соціальних працівників та соціальних педагогів/За ред. А.Й.Капської та ін. – К.: УДЦССМ, 2000.
5. Соціальна робота в Україні/За ред. В.Полтавця – К.; 2000.
6. Соціальна робота в Україні: Навч. посіб./ І.Д.Звєрєва, О.В.Безпалько, С.Я.Марченко та ін.; За заг. ред.: І.Д.Звєрєвої, Г.М.Лактіонової. - К.: Наук. світ, 2003. - 233 с.

АВТОРИТЕТ ВИКЛАДАЧА ЯК ВАЖЛИВИЙ КОМПОНЕНТ ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сахнюк Ю.В., викладач КІСумДУ

Останнім часом на студентських форумах в мережі Інтернет жваво йде рейтингування викладачів навчальних закладів. Що оцінюють студенти, маючи на увазі авторитет викладача? Його знання і наукові досягнення? Вміння подати учбовий матеріал в доступній цікавій формі? Відношення до студентської спільноти взагалі? Що таке – авторитет викладача?